

Arrest

nr. 349 639 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Uit het onderzoek van zijn vingerafdrukken bleek dat hij reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk, met name op 29 januari 2018 en 8 oktober 2018.

1.2. Op 30 oktober 2021 stemden de Franse autoriteiten in met de terugname van verzoeker in toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin III-Verordening).

1.3. Op 18 november 2021 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26*quater*). Bij arrest nr. 276 087 van 18 augustus 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Nadat de overdrachtstermijn verstreek, werd België verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

1.5. Op 25 maart 2024 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bij arrest nr. 317 723 van 29 november 2024 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.6. Op 28 februari 2025 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqüies}) afgegeven.

1.7. Op 1 december 2025 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel West op 01.12.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: H.

geboortedatum: (...)1998

geboorteplaats: Labé

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, alias:

D., A. – (...)1994 – Guinee

D., S. – (...)1999 – Soedan

B., A. – (...)1995 – Senegal

T., S. (...)1996 – Guinee

D., M. A. – (...)1997 – Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven.

X 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, signaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

Betrokkene werd door Frankrijk (seiningsnummer (...)) ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.09.2021 werd bij beslissing van 03.12.2024 als ongegrond beschouwd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Op medisch vlak verklaart hij diabetes type 2 te hebben, maar hij toont niet aan in welke mate hem dit belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D., A. – (...)1994 – Guinee // D., S. – (...)1999 – Soedan // B., A. – (...)1995 – Senegal // T., S. (...)1996 – Guinee // D., M. A. – (...)1997 – Guinee

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08.03.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2025 dat hem per post op de gekozen woonplaats betekend werd op 05.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod dat hem betekend werd door Frankrijk en dat nog geldig is tot 05.12.2028. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeert naar Guinee 'omdat hij er politieke problemen kent'. Hij specificeert niet over welke problemen het gaat. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende

behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien heeft betrokkene een verzoek om internationale bescherming gedaan, waarbij hij uitgebreid de kans heeft gehad alle elementen met betrekking tot zijn vrees uiteen te zetten. Dit verzoek werd zowel door het CGVS en RVV ten gronde behandeld en onderzocht. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaart weliswaar te lijden aan diabetes type 2 maar toont niet aan in welke mate dit hem belemmert terug te keren of te reizen.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D., A. – (...)1994 – Guinee // D., S. – (...)1999 – Soedan // B., A. – (...)1995 – Senegal // T., S. (...)1996 – Guinee // D., M. A. – (...)1997 – Guinee

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08.03.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2025 dat hem per post op de gekozen woonplaats betekend werd op 05.03.2025.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod dat hem betekend werd door Frankrijk en dat nog geldig is tot 05.12.2028. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

Betrokkene werd door Frankrijk geseind als ontoegankelijk op het Schengen grondgebied op 06.09.2021, nadat zijn verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen.

In plaats van gevolg te geven aan dat bevel tot verlaten van het grondgebied en het inreisverbod en zoals gevraagd de Schengenzone te verlaten, komt betrokkene meteen naar België om hier een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen op 09.09.2021. De overname werd gevraagd aan Frankrijk die het akkoord daartoe gaf op 30.10.2021. Betrokkene weigerde echter elke medewerking voor een terugkeer naar Frankrijk (hij gaf geen gevolg aan de bijlage 26quater die hem per post werd betekend op 24.11.2021 en weigerde tijdens de ICAM coaching op 08.03.2022 alle medewerking).

Uiteindelijk werd het VIB in België onderzocht door zowel CGVS als RVV en werd beslist dat hij niet in aanmerking kwam voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Dit VIB werd afgesloten met een bevel tot verlaten van het grondgebied dat hem werd betekend op 05.03.2025. Betrokkene verkoos echter ook dit bevel naast zich neer te leggen en verblijft nog steeds op illegale wijze op het Belgische grondgebied.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

"Moyen unique, pris de la violation :

- De l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme*
- De l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier*
- Des articles 7, 62 et 74/13 et 74/14 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers*
- Des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs*

Première branche : absence de prise en considération de la vie privée de la requérante

La partie adverse est tenue de prendre en considération la vie privée de la requérante avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et 8 de la CEDH.

Il ressort clairement du dossier administratif du requérant qu'il a une vie privée en Belgique en raison de a longue présence en Belgique.

En effet, ce dernier est arrivé jeune en Belgique, et a développé un réseau social important en Belgique.

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse ait pris au sérieux la situation sociale et la vie privée de la requérante, car la décision attaquée n'a pas effectué un examen adéquat sous l'angle de l'article 8 CEDH :

- *Sa longue présence en Belgique*
- *Son réseau social en Belgique*
- *Son intégration en Belgique*

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Comme expliqué ci-devant, il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse ait tenu compte de la vie familiale, sociale et professionnelle de la partie requérante. La décision n'est pas valablement motivée.

En n'ayant pas pris la peine d'analyser de manière sérieuse la requérante sur sa vie familiale, sa vie privée, la partie adverse n'a pas tenu compte de sa situation familiale et a violé non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 8 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980.

Deuxième branche : absence de prise en considération de la vie familiale/privée de la requérante

La requérante avait informé la partie adverse de sa situation : soit sa longue présence sur le territoire belge, qu'elle a une vie sociale en Belgique, et active.

Alors que la partie adverse était informée de cette situation et n'a pas motivé sa décision quant à l'existence d'une vie sociale de la requérante.

En prenant cette décision à l'encontre du requérant, la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH.

À cet égard, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012 :

« L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

- '1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.*
- 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui '.*

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

[...]

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. À cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise

en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume- Uni, § 37).

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. »

Ensuite, s'agissant d'une première admission au séjour, il convient d'examiner si la partie adverse était tenue à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie familiale du requérant. Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que la partie adverse était tenue par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

À cet égard, les intérêts en présence sont les suivants : d'une part, le requérant fait l'objet d'une décision de refoulement ainsi que d'une décision de maintien dans un lieu déterminé, qu'elle a une vie sociale et intégrée en Belgique.

La partie adverse, dans la décision attaquée, ne fait aucune référence à une violation de l'article 8 de la CEDH et n'a pas procédé à un examen rigoureux de la situation familiale du requérant, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance ?

La partie adverse n'a donc procédé à aucun examen de proportionnalité alors qu'elle était informée de cette vie familiale et, n'a pas tenu compte de la situation familiale/sociale du requérant.

En ce faisant, la partie adverse viole ses obligations au regard de l'article 8 de la CEDH ainsi que son obligation de motivation.

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Comme expliqué ci-devant, il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse a tenu compte de la vie familiale du requérant et du lien de dépendance qu'il avait à l'égard de ce ressortissant belge.

En ne prenant pas en compte l'entièreté de tous les éléments de la vie familiale de la requérante, la partie adverse a violé non seulement l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH ainsi que l'obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980.

Troisième branche : la requérante n'aurait pas collaboré avec les autorités

L'OE indique dans sa décision qu'il était informé de sa situation, depuis 2022, suite à son rendez-vous avec un coach ICAM.

En l'espèce, la partie adverse a déterminé qu'il y avait un risque de fuite dans le chef du requérant au vu des différentes procédures introduites et qu'elle n'avait pas donné de suite aux différents OQT reçus et du signalement en France.

On constate que cette appréciation du risque de fuite donnée dans la décision attaquée est tellement large qu'elle est susceptible de viser un nombre très important de situations où un étranger se trouve en situation

irrégulière, ce qui est totalement contraire à l'esprit de la directive retour selon lequel la détention doit être une mesure de dernier recours (Considérant 16 et article 15 de la directive), d'autres mesures alternatives à la détention devant être proposée à la personne concernée.

Dès lors, la décision qui motive le risque de fuite uniquement par le fait qu'elle n'ait pas fait de donner suite aux décisions prises et qu'elle n'a pas collaboré avec les autorités est totalement disproportionné car admettre une telle motivation reviendrait à permettre au ministre de considérer qu'il y a un risque de fuite dans tous les cas où une personne se trouve en situation irrégulière du point de vue du séjour, ce qui n'est pas l'objectif de la directive retour ni ne pourrait être l'objectif de la loi belge de transposition de cette directive.

Ensuite si la Ministre considère qu'il y a risque de fuite, il peut encore prendre une mesure moins coercitive que la détention puisque des alternatives à la privation de liberté sont prévues dans la loi. Alors, que la partie adverse, connaît la résidence de la requérante et est informé de l'endroit où elle se trouve.

Dès lors, la décision de la partie adverse ne respecte pas le principe de proportionnalité que la Cour de Justice de l'Union (CJUE, Hassen El Dridi, 28 avril 2011, C-61/11 PPU, point 41) développe comme suit :

« 41 Il résulte de ce qui précède que l'ordre de déroulement des étapes de la procédure de retour établie par la directive 2008/115 correspond à une gradation des mesures à prendre en vue de l'exécution de la décision de retour, gradation allant de la mesure qui laisse le plus de liberté à l'intéressé, à savoir l'octroi d'un délai pour son départ volontaire, à des mesures qui restreignent le plus celle-ci, à savoir la rétention dans un centre spécialisé, le respect du principe de proportionnalité devant être assuré au cours de toutes ces étapes. »

Dès lors, la motivation de la décision est problématique car l'absence de délai et le maintien en détention sont disproportionnés. La motivation de la décision est par conséquent incorrecte.

L'article 74/14, §3 est également violé dans la mesure où il ne peut pas être conclut au risque de fuite dans le chef de la requérante."

3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen die aan de beslissing ten grondslag liggen, zodat hij kan oordelen of het zinvol is de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te wenden. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de juridische grondslag, met name de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, evenals de feitelijke overwegingen waarop zij steunt, duidelijk vermeldt. Verzoeker heeft hiervan kennis kunnen nemen, hetgeen overigens blijkt uit de inhoud van het verzoekschrift, waarin hij deze motieven inhoudelijk, zij het grotendeels op algemene wijze, betwist. Aan de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn privé- en sociaal leven in België, dat zij dit niet heeft gemotiveerd en dat zij geen proportionaliteitsafweging heeft verricht. Hij verwijst naar zijn langdurig verblijf, zijn sociaal netwerk en zijn integratie.

De bestreden beslissing motiveert in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als volgt:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Op medisch vlak verklaart hij diabetes type 2 te hebben, maar hij toont niet aan in welke mate hem dit belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet

aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Wanneer een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, gaat de Raad eerst na of een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven voorhanden is, en vervolgens of de bestreden beslissing daarin een inmenging vormt. De vreemdeling die zich op artikel 8 van het EVRM beroept, draagt de bewijslast om dat privé- en gezinsleven voldoende concreet aannemelijk te maken (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 63).

Verzoeker werd nooit tot een verblijf in België gemachtigd of toegelaten. Zijn situatie betreft dan ook een eerste toelating. In dat geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 EVRM niet aan de orde is, maar dat moet worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). De omvang van die verplichting hangt af van de specifieke omstandigheden en het algemeen belang (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). Een belangrijke overweging daarbij is of het privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkene zich bewust diende te zijn van de precare verblijfsstatus. Is dat het geval, dan kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108).

Wat vooreerst het gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker geen gewag maakt van een partner, kinderen of enige andere beschermenswaardige familiale relatie in België. Integendeel, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Volgens vaste rechtspraak EHRM, kan een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Te dezen moet worden vastgesteld dat verzoeker nooit tot een verblijf in België werd gemachtigd of toegelaten. Integendeel, zijn verzoek om internationale bescherming werd definitief afgewezen en hij gaf geen gevolg aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2025. Verzoeker kon dan ook geen legitieme verwachting koesteren dat hij zijn privéleven in België verder zou kunnen uitbouwen of dat het algemeen belang zou moeten wijken voor zijn privébelang (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*).

Met de loutere verwijzing naar zijn langdurig verblijf in België, zijn sociaal netwerk en zijn integratie, zonder deze elementen verder concreet toe te lichten of te staven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde beginselen wordt evenmin aangetoond.

Het eerste en tweede middelonderdeel zijn niet gegrond.

3.2.2. In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker in essentie dat de verwerende partij op onevenredige wijze heeft gemotiveerd waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en waarom een vasthoudingsmaatregel noodzakelijk is. Verzoeker betoogt dat het begrip risico op onderduiken zo ruim wordt ingevuld dat het nagenoeg iedere vreemdeling in onwettig verblijf treft, hetgeen indruist tegen de geest van de Terugkeerrichtlijn. Hij wijst erop dat zijn verblijfplaats bij de verwerende partij gekend was en dat een minder dwingende maatregel mogelijk was. Hij verwijst naar het gradatiebeginsel uit het arrest “*El Dridi*” (HvJ 28 april 2011, C-61/11 *PPU*, punt 41).

De bestreden beslissing weigert een termijn voor vrijwillig vertrek wegens een risico op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet) en steunt daartoe op de objectieve criteria van artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet:

“2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: D., A.

– (...)1994 – Guinee // D., S. – (...)1999 – Soedan // B., A. – (...)1995 – Senegal // T., S. (...)1996 – Guinee // D., M. A. – (...)1997 – Guinee

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08.03.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2025 dat hem per post op de gekozen woonplaats betekend werd op 05.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod dat hem betekend werd door Frankrijk en dat nog geldig is tot 05.12.2028. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

De toegepaste criteria vinden steun in de wet. De Terugkeerrichtlijn verzet zich niet tegen een weigering van de termijn voor vrijwillig vertrek wegens een risico op onderduiken; zij vereist dat een dergelijke beslissing per geval wordt genomen en op objectieve criteria berust die zich niet beperken tot het loutere feit van het onwettig verblijf (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*, punt 49). De bestreden beslissing motiveert het risico op onderduiken niet op grond van het onwettig verblijf als zodanig, maar op grond van vier concrete, in de wet verankerde vaststellingen: het gebruik van verschillende identiteiten, de geweigerde medewerking aan het ICAM-traject, het niet naleven van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en een door Frankrijk opgelegd inreisverbod dat geldig blijft tot 5 december 2028. Het betoog dat de motivering iedere onwettig verblijvende vreemdeling zou treffen, mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoeker betwist deze concrete vaststellingen niet ernstig. Het gebruik van verschillende identiteiten werd overigens ook in arrest nr. 317 723 van 29 november 2024 vastgesteld. Verzoeker gaat niet in op de geweigerde medewerking, op het niet uitgevoerde bevel van 28 februari 2025 of op het Franse inreisverbod. De omstandigheid dat zijn verblijfplaats gekend was, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het risico op onderduiken betreft een beoordeling naar de toekomst toe, geen vaststelling van een actueel verdwijnen. Een gekende verblijfplaats sluit dat risico niet uit, te meer nu verzoeker een eerder bevel om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd.

De verwijzing naar het arrest “*El Dridi*” leidt niet tot een ander besluit. Dat arrest verbiedt de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek niet, maar bevestigt het beginsel van een graduele opbouw van de terugkeerprocedure, waarbij het evenredigheidsbeginsel in elke fase wordt nageleefd. De bestreden beslissing motiveert, in het licht van artikel 74/28 van de vreemdelingenwet, waarom een minder dwingende maatregel in dit geval niet doeltreffend wordt geacht, en steunt daartoe op hetzelfde geheel van concrete vaststellingen.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onevenredig heeft gehandeld door een risico op onderduiken vast te stellen en geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, noch van de aangevoerde beginselen, wordt aangetoond.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT